

saa' lige saa alvorsfulde ud. Kun da Provsten en Gang kom hen til dem og i elskværdig Selskabstemning henvendte en spøgende Bemærkning til en af dem, trak de alle paa én Gang Mundvigene lidt op med et Forsøg paa at smile.

Alene Sogneraadsformand Jensen færdedes ugenert omkring paa Gulvet med sin blaarøde Kal-kunsnabel og lod frimodigt sin Stemme gjalde under Loftet som en Mand, der var vant til at bevæge sig i det højere Selskabsliv.

I Lænestolene omkring det runde Bord i Midten af Stuen sad Fruerne og bredte deres lange Silkeslæb ud over det tæppebelagte Gulv. Her gik Mundene livligt i den Slags Samtale, hvori ingen véd, hverken hvad de selv siger eller hvad de andre svarer. Ordet førtes især af den ene Proprietærfrue, en garderhøj Dame i grønt Satin med hvide Blonder, der nylig var vendt hjem fra en Københavnsrejse og utrættelig opregnede, hvad hun havde set og oplevet. I Munden paa hinanden istemte de andre hendes Lovprisninger af Københavns nye Forskønelser og Udvidelser — undtagen Fru Mortensen, Skolelærerens fyldige Frue, hvem det i de sidste tyve Aar ikke havde været forundt at besøge Hovedstaden, hvorfor hun med fornærmet Mine sad og spidsede Munden og til sidst højlydt erklærede, at